

Sygn. akt IV CZ 50/19

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Kocon (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Monika Koba

SSN Roman Trzaskowski

w sprawie z powództwa M. F.
przeciwko Gminie P.
o zapłatę
oraz z powództwa wzajemnego Gminy P.
przeciwko M. F.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 czerwca 2019 r.,
zażalenia powoda (pozwanego wzajemnego)
na wyrok Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 marca 2019 r., sygn. akt I AGa (...),

**uchyla zaskarżony wyrok;
rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego
pozostawia orzeczeniu kończącemu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 marca 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) uchylił wyrok Sądu Okręgowego w L. z dnia 13 grudnia 2017 r., w sprawie z powództwa M. F. przeciwko Gminie P. o zapłatę oraz w sprawie z powództwa wzajemnego Gminy P. przeciwko M. F., o zapłatę.

Orzeczenie zaskarżył powód (pozwany wzajemny), wnosząc o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 394¹ § 1¹ k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje także w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. W judykaturze Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że celem takiego zażalenia jest poddanie pod kontrolę prawidłowości uchylenia przez sąd drugiej instancji orzeczenia sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego postępowania, co może nastąpić jedynie w wypadkach przewidzianych w art. 386 k.p.c. Oznacza to, że nie ma podstawy do dokonywania wykładni rozszerzającej przesłanki „nierozpoznania istoty sprawy” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2012 r., II CZ 141/12, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2013 r., II CZ 193/12, niepubl.).

Orzecznictwo Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje, że nierozpoznanie istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. występuje wtedy, gdy sąd pierwszej instancji zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania pozwu lub zarzutów merytorycznych przeciwstawionych zgłoszonemu roszczeniu. W sprawie taka sytuacja nie występuje. Sąd Okręgowy przeprowadził dowody, które uznał za potrzebne dla rozstrzygnięcia sprawy, dokonał też szczegółowej oceny kwestii prawnych uznanych za istotne w sprawie. Natomiast Sąd Apelacyjny wskazał jedynie na możliwość innej oceny prawnej skutków podpisania przez strony protokołu odbioru z dnia 28 października 2011 r. oraz wynikającą stąd potrzebę uzupełnienia postępowania dowodowego. Takie stanowisko Sądu Apelacyjnego nie uzasadnia zarzutu nierozpoznania istoty sprawy, tym samym nie może prowadzić do uchylenia wyroku Sądu Okręgowego na podstawie art. 386 § 4 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy postanowił jak wyżej.